

İlk Hediye

Yazan: Judith A. Cobb

Çeviren: Suzan Karaman

Resimleyen: Wendy Cowper-Thomas

İlk Hediye

Bellwood Press, 1233 Central St., Evanston, IL 60204-0605

Copyright © 2008 by the National Spiritual Assembly of the Bahá'ís of the United States

All rights reserved. Published 2008

İngilizce Baskı: Bahá'í Publishing Trust (415 Linden Avenue Wilmette IL 60091 U.S.A.), Amerika Birleşik Devletleri Milli Ruhani Mahfili, 2008

ISBN: 978-0-87743-708-6

Kitabın Orijinal Adı: The First Gift

Bu kitaptaki yazıların telif hakkı Bahá'í Publishing Trust, Amerika Birleşik Devletleri Milli Ruhani Mahfili'ne aittir.

Bu kitaptaki bütün resimlerin telif hakkı Bellwood Press'e aittir.

Yazar: Judith A. Cobb

Resimleyen: Wendy Cowper-Thomas

Tüm yayın hakları Bahai Eserleri Basım Dağıtım A.Ş.'e aittir.

Yazılar ve görsel malzemeler, izin alınmadan tümüyle veya kısmen yayımlanamaz, çoğaltılamaz.

Çeviren: Suzan Karaman

ISBN: 978-605-63227-4-7

Baskı Tarihi: Ocak 2014

Adres: Bahai Eserleri Basım Dağıtım A.Ş.

Atikalı Mah. Meymenet Sok. No: 4 Fatih / İstanbul

www.bahaieserleri.com

Baskı: Bassaray Matbaası

Sanat Cad. No: 1/5 Çamdibi / İzmir

Tel: 0 232 457 71 48

İlk Hediye

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Bugün muhteşem bir gün, harika bir gün olacak diye düşündü altı yaşındaki Griffin gözleri açılır açılmaz. Bugün Bahai Pazar Okulu günüydü. Ezberlediği yeni duayı okuyacak, eğlenceli şarkılar söyleyecek, yeni bir erdem öğrenecek ve sınıfındaki tüm arkadaşlarını görecekti.

Diřlerini fırçaladı ve ardından altın rengi, kıvrırcık saçlarını taradı. Gmleęindeki son düğmeyi ilikler iliklemez annesi, babası ve ağabeyi Paul ile kahvaltı etmek için merdivenlerden aşağıya koştu.

Kahvaltı bittiğinde aile, Pazar okulu için yola çıktı. Griffin henüz bilmiyordu fakat o gün ilk ve en önemli hediyesini keşfedecekti.

O sabah sınıfta Griffin ve arkadaşları hayvanlar dünyasını işlediler. Aslanlar ve kertenkeleler çizdiler. Kelebekler ve kuşlar kesip panda parçalarını birbirlerine yapıştırdılar. Ayrıca Tanrı'nın insanlara, hayvanlara verilenden farklı bir şey verdiğini öğrendiler. Buna *ruh* deniliyordu. Griffin çok daha fazla şey öğrenmek istiyordu ama ders sona ermişti ve gitme zamanı gelmişti.

Griffin, tüm dünyanın kesinlikle en iyi ve en akıllı ağabeyi olan Paul'u bulmaya gitti. Paul ruhlar hakkında her şeyi bilirdi. Griffin bundan emindi. Paul'u bir arkadaşı ile konuşurken buldu.

Griffin ağabeyine “Ruh nedir?” diye sordu.

Paul bir süre düşünüp şöyle dedi, “Tanrı'nın her birimize ilk hediyesidir ve her zaman bizimle beraberdir.”

Griffin hemen başka bir soru düşündü fakat soruyu daha ağzından çıkartamadan Paul şöyle dedi: “Griffin, benim şu an gitmem gerek. Ben bugünü bir arkadaşım ile beraber geçireceğim ve annesi ile babası gitmek için bizi bekliyorlar. Senin ruhun hakkında sana anlatmak istediğim bir sürü başka şey var. Bu akşam eve geldiğimde bunları konuşabiliriz, tamam mı?” Ve bunu söyledikten sonra oradan ayrıldı.

Griffin sorusunu sormadığı için artık kafası gerçekten çok karışmıştı. Madem herkesin bir ruhu vardı, neden bu ruhun kendisine verildiğini hatırlamıyordu?

Bir hediye getirmek için veya herhangi başka bir sebepten dolayı Tanrı onun evine gelmiş olsaydı annesinin günlerce yemekler pişirip temizlik yapmış olacağından kesinlikle emindi.

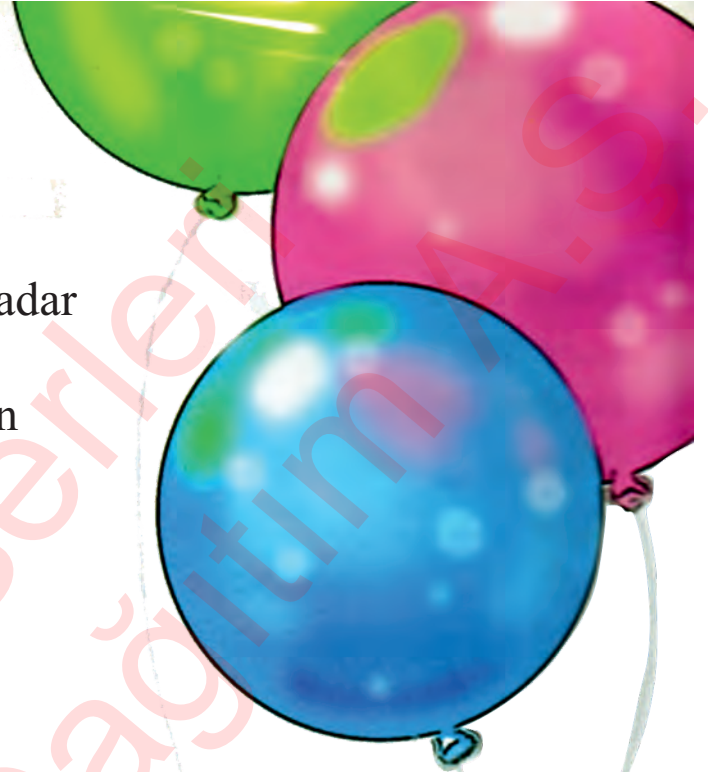

Bir parti düzenlenirdi. Bu parti Nevruz kutlamasından bile büyük olurdu. Herkes davet edilmiş olurdu.

Beyninin patlayacağını düşünene kadar bu hediyein kendisine verildiğini hatırlamayı denedi de denedi. Bütün bunları düşünmek Griffin'i yorgun düşürdü.

Çok derin bir iç çekti ve hediyein kendisine verildiğini bir şekilde unuttuđuna karar verdi.

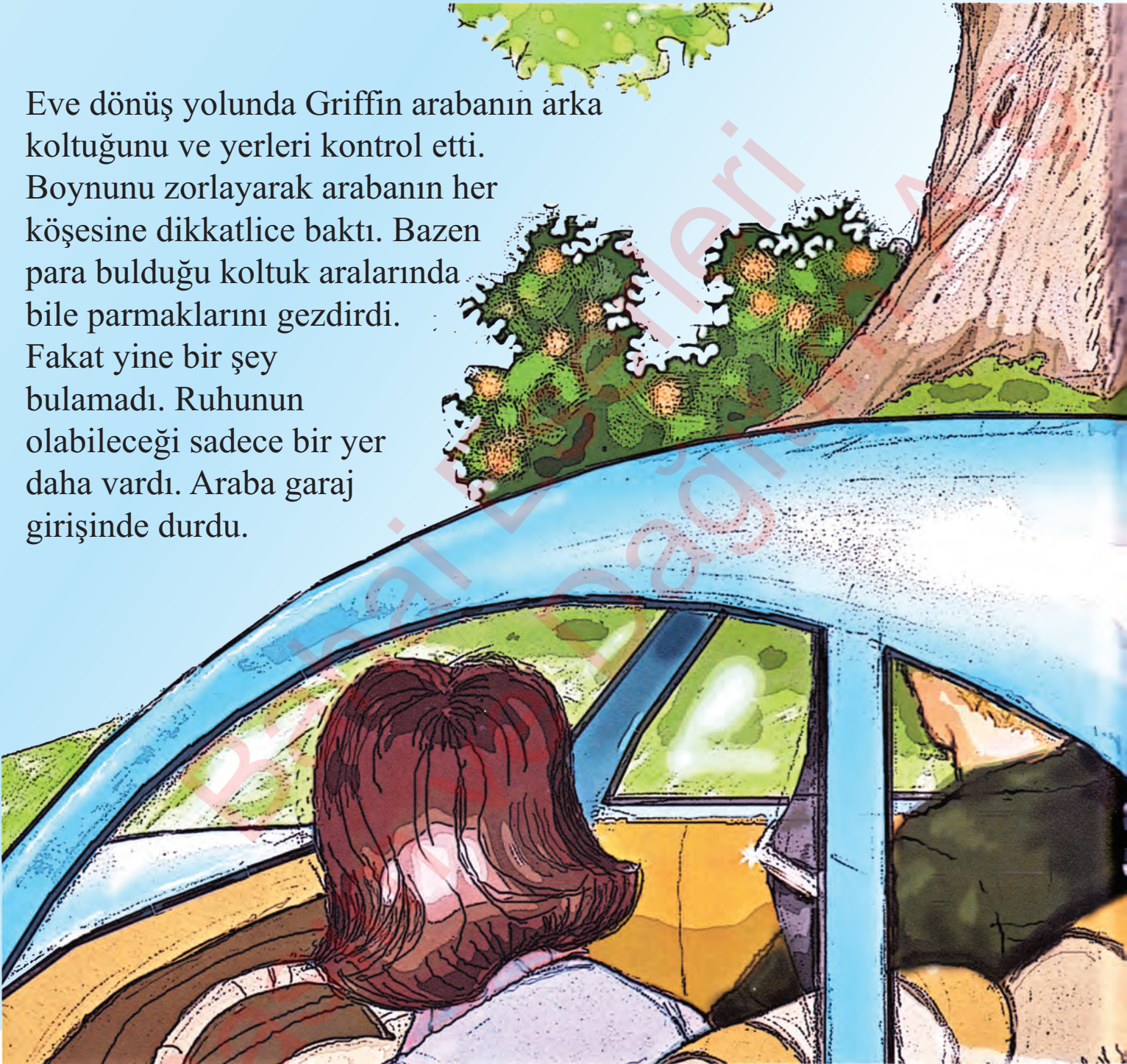
Ama kendisine bir ruh verilmişse ve o da bunu yalnızca unutmuşsa bu ruh neredeydi? Ağabeyi ona ruhun her zaman onunla olacağını söylemişti. Ruhunu aramasının iyi olacağını düşündü. Bu zor olacaktı çünkü ruhunun neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Elini pantolonunun ceplerine soktu. Bir parça sakız, tıpkı göz bebeklerine benzeyen dört misket, biraz bozuk para ve kırılmış bir boya kalemi buldu. Cebindeki her bir kseyi karıştırdı. Bulduğu diğer tek şey, üzerinde “eşitlik İçinde Birlik” yazan bir rozetti. Hayır, orada değildi. Tişrtnn altına göz attı. Hayır, orada da bir şey yoktu. Belki ruhu bir yerlerde saklanıyordu.

Eve dönüş yolunda Griffin arabanın arka koltuğunu ve yerleri kontrol etti. Boynunu zorlayarak arabanın her köşesine dikkatlice baktı. Bazen para bulduğu koltuk aralarında bile parmaklarını gezdirdi. Fakat yine bir şey bulamadı. Ruhunun olabileceği sadece bir yer daha vardı. Araba garaj girişinde durdu.

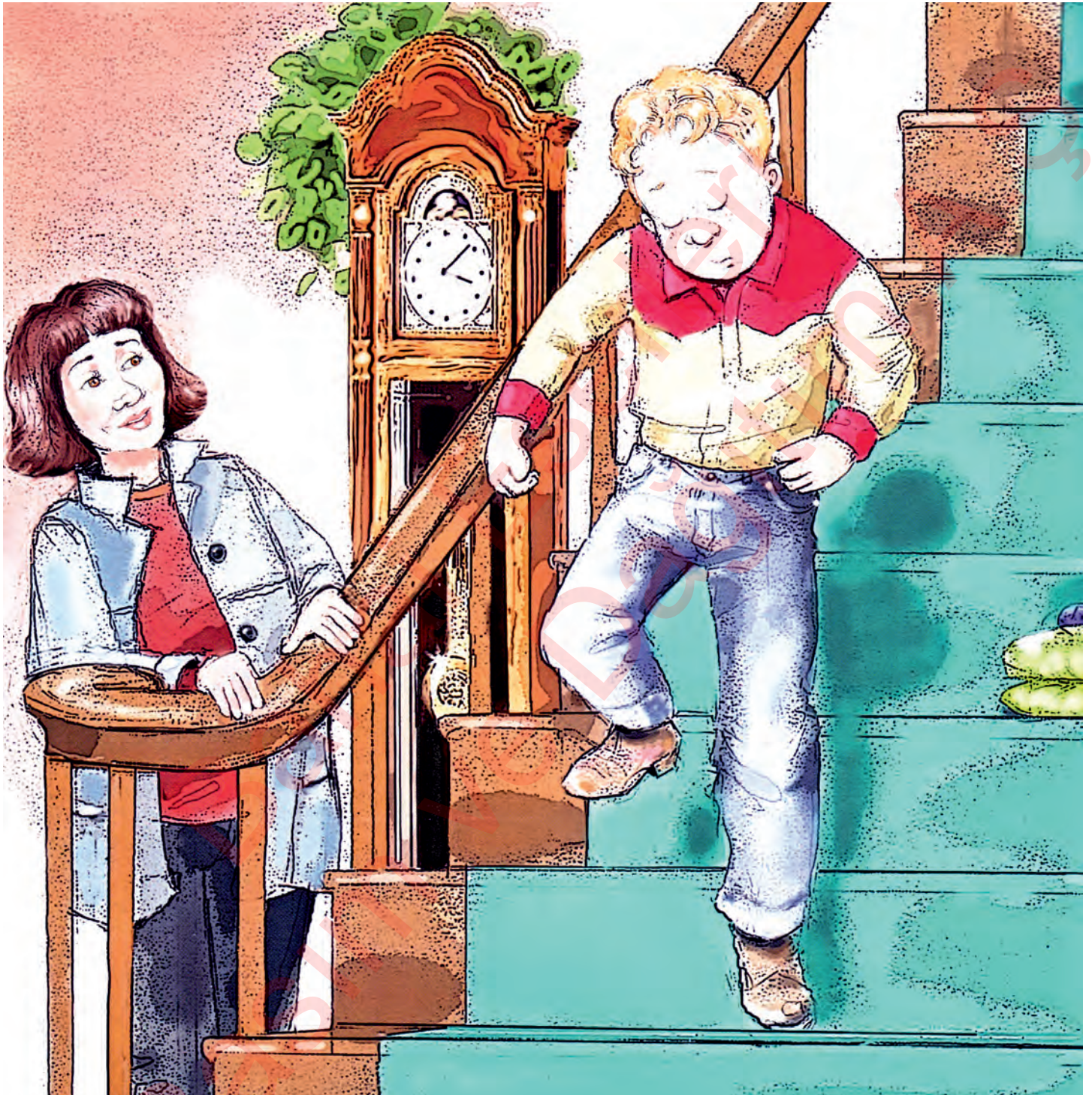

Hiç kimse bir kelime söyleyemeden Griffin arabadan dışarı atladı ve evin içine fırladı. Yukarıya, yatak odasına koştu. Belki o sabah ruhu onunla gelmeyi unutmuştu.

Odasındaki her şeyin altını, üstünü, arkasını ve içini aradı. Banyoya koştu ve aynaya baktı. Kendi arkasını görmeye çalıştı. Belki ruhu onu her yere takip ediyordu, o yüzden ruhunu göremiyordu. İsteddiği kadar denesin, hiçbir şey göremiyordu.

Kendine ait bazı fotoğraflara bile baktı. Ruhunun belki orada, arkasında olabileceğini düşündü fakat hiçbir şey göremiyordu. Sonra birden aklına çok kötü bir düşünce geldi. Belki bir ruhu yoktu. Yardıma ihtiyacı olduğunu farketti ve bu yardımı nerede bulacağını çok iyi biliyordu.

Griffin'in annesi aŖağıdaydı. Griffin'in odasında dolaştığını, Ŗunu bunu açıp kapattığını duymuŖtu. Hızlı adımları, gümbürtüleri ve çarpmaları duymuŖtu. Ayrıca arabada ne kadar sessiz olduğunu da fark etmiŖti. Annesini aramak için attığı yavaŖ, ağır adımlar onu merdivenin en son basamağına getirdiğinde annesi onu orada bekliyordu.

Griffin annesini gördüđünde “Anneeee, ruhumu bulamıyorum. Tüm dünyada ruhu olmayan tek çocuk benim!” diye feryat etti.

Annesi kollarını Griffin'e doladı ve onu dışarıya, bahçeye çıkardı. Oturdular ve annesi onu sıkıca kucakladı. Onun ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu. “Griffin,” dedi annesi, “senin bir ruhun VAR ve onu bulmana gerek yok çünkü o tam şu anda seninle beraber.”

“Ama anne bana bir ruh verildiğini hatırlamıyorum” diye ağladı Griffin.

“Tabii ki hatırlayamazsın” diye açıkladı.

“Hayatına başlar başlamaz, bir ismin bile yokken, hiç kimse senin burada olduğunu bile bilmezken sana bir ruh verilir. Hatta burada olduğunu kendin bile bilmeden önce. Bu, Tanrı'nın verdiği bir doğum günü hediyesi gibidir. Ruhun sana karşılıksız olarak verilen ilk hediyedir.” Annesi bir kâğıt ve kalem çıkardı ve bir resim çizdi.

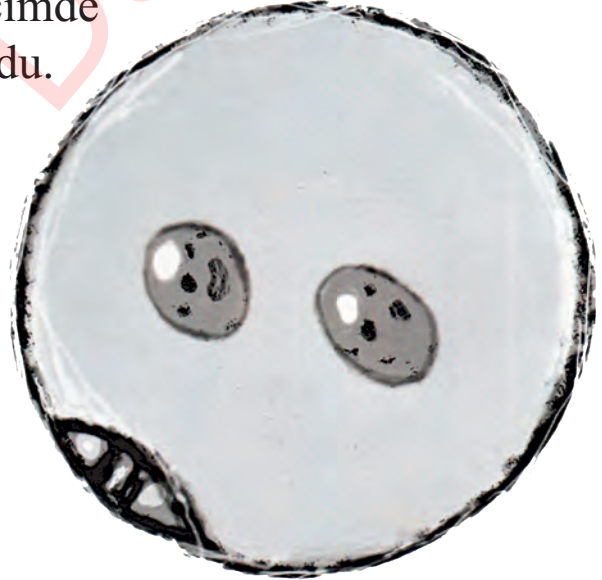
“Annenin vücudunda hayatına ilk başladığında şuna benziyordun. Şimdiki haline pek benzemiyor, öyle değil mi?”

Griffin bir deniz topuna benzediğini düşündü. Resimde hiçbir kolu ve bacağı yoktu.

Annesi onun fikrine katıldı. “O zaman bile kendine ait bir ruhu olan gerçek bir insandın. Şu anda olduğun SEN olabilmen için ihtiyacın olan her şeyi sana ruhun verdi. Büyüdüğünde ihtiyacın olacak her şeyi sana ruhun verdi.”

“Benim ruhum nerede? Benim içimde mi?” Griffin bunu bilmek istiyordu.

“Ruhunun senin vücudunda yaşamak için özel bir yeri yoktur.” dedi annesi. “Onu, her zaman yanında olan en yakın arkadaşın gibi düşünebilirsin.”

“O zaman onu niye göremiyorum?” diye sordu.

“Ruhumuzu göremeyiz,” diye devam etti annesi, “çünkü o görünmez. Rüzgar da görünmez fakat onu yüzümüzde hissettiğimiz zaman rüzgarın orada olduğunu biliriz. Ruh da aynı şekildedir, onu göremeyiz fakat kendimizi Tanrı'ya yakın hissettiğimiz zaman bir ruha sahip olduğumuzu biliriz.”

“Fakat dahası var Griffin. Ruhun senin HER ZAMAN sahip olacağın en önemli şeydir. En sevdiğin oyuncağından bile daha önemlidir çünkü sonsuza kadar yaşamaya devam edecek. Hz. Bahauallah buyurmuştur ki ruhun 'semavi bir cevherdir' ve sen daha yürüyemeden, konuşmadan veya hiçbir şey yapmadan önce bile ruhun Tanrı'yı seviyordu.” *

* Tüm metin için Hz. Bahauallah'ın Sesi no. 82'ye bakınız.

“Her zaman ruhumuzu korumak isteriz. Ruh, yeni doğmuş bir köpek ya da kedi yavrusu gibidir. Hem bugün hem de gelecekte daha büyük ve daha güçlü olabilmesi için her gün beslenmesi gerekir. Ruhlarımızı beslemek için dua okuyabiliriz, güzel davranışlarda bulunabiliriz, Tanrı'yı sevebiliriz ve O'nun bize vermiş olduğu bu özel hediye için minnettar olabiliriz.”

Griffin'in annesi ona ruhu sayesinde sahip olduğu tüm diğer muhteşem şeyleri anlattı. Doğru şeyleri yapma ve öğrendiği her şeyi hatırlama kabiliyetine sahipti. Aynı bir kâşif gibi evrenin sırlarını keşfedebilirdi ve Tanrı'yı tanıma yeteneğine sahipti. En güzel şey işte buydu.

Annesi ile konuştuktan sonra Griffin kendisini çok daha iyi hissediyordu. İlk ve en önemli hediyesine her zaman çok iyi bakmaya karar verdi.

O günden sonra her sabah gözleri açıldığında “Merhaba ruhum” derdi. Tanrı'nın herkesi hatırladığını ve her insana bir ruh verdiğini bilmek bile onu mutlu etmeye yetiyordu.

O sadece herhangi bir ruh değil; aynı zamanda mükemmel bir çift ayakkabı gibi bize tıpatıp uyan bir şeydir. Ne fazla bol ne de fazla dardır. Her biri kendince özeldir. Ve Griffin bunu her hatırladığında Tanrı'nın her birimizi sevdiğini ve hiç kimseyi açıkta bırakmadığını da hatırladı.

